

Στις νέες μάχες με σύγχρονη κομμουνιστική αριστερά

7.07.21

Το τσουνάμι μέτρων και οι βαριές συνέπειες της κρίσης οδηγούν σε νέα πολιτική καμπή με αναβαθμισμένα ερωτήματα

Στις 10 και 11 Ιούλη θα διεξαχθεί στην Αθήνα η πρώτη πανελλαδική συνάντηση της «Πρωτοβουλίας Διαλόγου για Σύγχρονο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα».

Η διαδικασία αυτή αποτελεί επανεκκίνηση μιας προσπάθειας ανώτερης ενότητας του δυναμικού της σύγχρονης κομμουνιστικής αναζήτησης. Προσπάθεια, της οποίας μια σειρά σημαντικές δραστηριότητες δεν μπόρεσαν να αναπτυχθούν όπως θα θέλαμε, λόγω και των συνθηκών και συνεπειών της πανδημίας.

Η συζήτηση για τη διαμόρφωση του προγράμματος και σε πρώτη φάση της οργάνωσης -στην πορεία για το κόμμα- της κομμουνιστικής απελευθέρωσης γίνεται σε μια περίοδο που ολοένα και περισσότερο δείχνει ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα καμπή, σε ένα νέο σταυροδρόμι της ταξικής πάλης. Ο καπιταλισμός διεθνώς επιχειρεί την επαναφορά του σε συνθήκες πλήρους και κανονικής λειτουργίας, όχι γιατί τελειώσαμε με την Covid-19, αλλά γιατί η καπιταλιστική οικονομία δεν μπορεί να κινείται άλλο σε συνθήκες μειωμένης λειτουργικότητας και κατ' επέκταση κερδοφορίας. Η ασταθής και σε κάθε περίπτωση ασθενική ανάκαμψη της προηγούμενης φάσης είχε αρχίσει να υποχωρεί ήδη πριν την έλευση του κορονοϊού. Η πανδημία πολλαπλασίασε και όξυνε τα κρισιακά φαινόμενα του συστήματος. Η συρρίκνωση του ΑΕΠ στην ΕΕ, σύμφωνα με το ΔΝΤ, ήταν 6,6% για το 2020, που για την Ελλάδα κυμάνθηκε στο 8,2%, ενώ, σύμφωνα με τα στελέχη του τραπεζικού κλάδου, το χρήμα που να δοθεί στην «αγορά» από το ταμείο ανάκαμψης, πέρα από το ότι συνοδεύεται για μια ακόμη φορά από αντεργατικά αναδιαρθρωτικά μέτρα, θα διοχετευθεί με αυστηρά κριτήρια, δηλαδή, σε απλά ελληνικά, το πακέτο είναι μόνο για τις μεγάλες επιχειρήσεις. Προβλέπεται τσουνάμι πτωχεύσεων, ειδικά των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και εκκαθάρισης του τοπίου υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου.

Μια τέτοια εξέλιξη θα επιφέρει νέες βαρύτατες συνέπειες στην εργατική τάξη και τα μεσαία στρώματα. Η εργατική τάξη ήδη βγαίνει από την πανδημία σε συνθήκες «αναστολής», «συν-εργασίας». Τα προγράμματα στήριξης τελειώνουν και αυτό θα φέρει αύξηση της ανεργίας, ενώ τα χρήματα που δόθηκαν κατά τη διάρκεια της πανδημίας πρέπει να επιστραφούν και αυτό θα γίνει με τους γνωστούς και δοκιμασμένους τρόπους.

Η κυβέρνηση της ΝΔ βρήκε στη πανδημία την ευκαιρία να βομβαρδίσει τον κόσμο με μια σειρά αντιδραστικών νόμων, με κορωνίδα τον νόμο Χατζηδάκη και τους νόμους για παιδεία και λαϊκές ελευθερίες. Η κίνηση αυτή είχε και έχει διπλό χαρακτήρα. Από τη μία, να ολοκληρωθούν όλες οι «εκκρεμότητες» της μνημονιακής περιόδου και από την άλλη να

προχωρήσουν όλα τα αντιδραστικά μέτρα που χρειάζεται το κεφάλαιο για να καλύψει το χαμένο έδαφος και να ανακάμψει η κερδοφορία του. Η πρόβλεψη για ανάκαμψη θα βασιστεί σε νέα όξυνση της εκμετάλλευσης και σε μεγέθυνση του χρέους. Με ταξικό κυνισμό και σχέδιο, η ΝΔ -ως βασικός εκφραστής του κεφαλαίου στη χώρα- οργανώνει το οπλοστάσιο της αστικής τάξης για τη φάση που έχουμε ήδη μπει.

Το μαζικό κίνημα και οι πρωτοπόρες δυνάμεις του, με τα ξεσπάσματά τους, ανέδειξαν την υπόγεια δυναμική «των κάτω» όλη την προηγούμενη περίοδο. Η κυβέρνηση και συνολικά οι μηχανισμοί της αστικής τάξης έχουν διαγνώσει τον κίνδυνο επιστροφής των μαζικών αγώνων, γιατί γνωρίζουν ήδη καλύτερα από εμάς τη βαρβαρότητα που θα φέρει η εφαρμογή των αντιδραστικών τους μέτρων και τη δυναμική της πολύπλευρης κρίσης του καπιταλισμού. Η εμμονή στο χτύπημα των λαϊκών ελευθεριών δεν αποτελεί ακροδεξιό χαρακτηριστικό της ΝΔ αλλά τόσο το οργανικό συμπλήρωμα του νέου καθεστώτος εκμετάλλευσης, όσο και προληπτική πολιτική αντιμετώπισης των λαϊκών αντιδράσεων για την αποτροπή εν τη γένεσή τους ή τον περιορισμό τους.

Κατά μία έννοια, είναι πολύ πιθανό να βρεθούμε σε μια καμπή ανάλογη εκείνης του 2010-12, με τα πολιτικά ερωτήματα να επανέρχονται με ορμητικό τρόπο. Τόσο από την πλευρά του συστήματος που επιδιώκει, όχι μόνο με την καταστολή αλλά και με τη συνολική του προγραμματική συγκρότηση και τη στρατηγική του, να παραλύει τον κόσμο που αγωνίζεται. Όσο και από τη σκοπιά του κόσμου που θέλει να παλέψει για την ανατροπή της κατάστασης. Είμαστε υποχρεωμένοι, διπλά και τριπλά αυτή τη φορά, να επαναφέρουμε στη συζήτηση τα καίρια προγραμματικά ερωτήματα και ζητήματα, αυτά τα οποία έκριναν την περίοδο 2010-15 την ηγεμονία υπέρ της διαχειριστικής-κυβερνητικής αριστεράς, καθώς και αυτά που αναδεικνύει η ταξική και πολιτική αντιπαράθεση διεθνώς και να επιχειρήσουμε **να τα απαντήσουμε από τη σκοπιά μιας αντικαπιταλιστικής πολιτικής με σύγχρονο κομμουνιστικό περιεχόμενο και προοπτική.**

Γιατί, **αν δεν ξεχωρίσει και δεν συγκροτηθεί προγραμματικά και οργανωτικά μια τέτοια τάση ως η καρδιά και η στρατηγική πρωτοπορία ενός ευρύτερου σχεδίου ενότητας δυνάμεων και ανάπτυξης του κινήματος σε ανατρεπτική κατεύθυνση, οι ελπιδοφόρες τάσεις του αγώνα που εμφανίστηκαν και εμφανίζονται με διάφορες αφορμές όλο αυτό το διάστημα δεν θα αποκτήσουν την αναγκαία πολιτική ισχύ που απαιτεί πλέον η αντιπαράθεση με τον κόσμο του κεφαλαίου** και η μετωπική αντικαπιταλιστική αριστερά θα συνεχίσει να μπλοκάρεται από τα προγραμματικά της όρια, που πλέον είναι εμφανή. Πολύ περισσότερο κινδυνεύουμε όχι μόνο από την επαναφορά του ΣΥΡΙΖΑ στη λογική του μικρότερου κακού αλλά και από την επανάληψη της τραγωδίας της ηγεμονίας του ΣΥΡΙΖΑ πάνω στις μαχόμενες τάσεις του κινήματος, ως φάρσα αυτή τη φορά, από το κόμμα του Βαρουφάκη.

Αυτήν την «καρδιά», αυτήν τη στρατηγική πρωτοπορία επιχειρεί να διαμορφώσει η «Πρωτοβουλία Πρωτοβουλίας Διαλόγου για Σύγχρονο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα», επιδιώκοντας ένα αποφασιστικό βήμα με τη πρώτη πανελλαδική της συνάντηση. **Το NAP και η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση επιχειρούν να συμβάλλουν αποφασιστικά, μαζί με άλλους αγωνιστές και αγωνίστριες, σε αυτήν την ιστορική ανάγκη.**

Μιχάλης Παπαμακάριος, μέλος της ΠΕ του NAP για την Κομμουνιστική

Απελευθέρωση

[Tweet](#)
